

The Holy See

Dragi prijatelji muslimani,

Es-selamu 'alejkum!

1. Od srca dajem hvalu Svemogućem Bogu za milost ovog susreta. Vrlo sam zahvalan na vašoj toploj dobrodošlici u tradiciji gostoprimstva koja je tako draga narodu ove regije. Posebno zahvaljujem ministru vakufa i velikom muftiji na srdačnom pozdravu u čijim se riječima krije velika želja za mirom koja ispunjava srca svih ljudi dobre volje. Moje jubilarno hodočašće obilježilo je nekoliko važnih sastanaka s muslimanskim vođama u Kairu i Jeruzalemu, i sada sam duboko ganut što mogu biti vaš gost u Velikoj Omejidskoj džamiji, tako bogatoj vjerskom poviješću. Vaša zemlja je draga kršćanima: ovdje je naša vjera doživjela temeljne trenutke u svom rastu i doktrinarnom razvoju, i ovdje postoje kršćanske zajednice koje su stoljećima živjele u miru i skladu sa svojim muslimanskim susjedima.

2. Susrećemo se u blizini onoga što i kršćani i muslimani smatraju grobom Ivana Krstitelja, poznatog kao Yaḥyā [ibn Zakariyā] u muslimanskoj tradiciji. Zaharijin sin je lik od temeljne važnosti u povijesti kršćanstva, budući da je kao Preteča pripremio put Kristu. Ivanov život, potpuno posvećen Bogu, okrunjen je mučeništvom. Neka njegovo svjedočanstvo prosvijetli sve one koji ovdje štuju njegovu uspomenu, da shvate – a i mi – da je velika zadaća života traženje Božje istine i pravde!

Činjenica da se naš susret odvija na ovom poznatom mjestu molitve podsjeća nas da je čovjek duhovno biće, pozvano prepoznati i poštivati apsolutni Božji prioritet u svemu. Kršćani i muslimani suglasni su da je susret s Bogom u molitvi neophodna hrana za našu dušu, bez koje naše srce vene, a naša volja više ne traži dobro nego se prepušta zlu.

3. I muslimanima i kršćanima draga su njihova molitvena mjesta, kao oaze u kojima se susreću s Milosrdnim Bogom na svome putu u vječni život i svojom braćom i sestrama u vjeri. Kada na vjenčanjima, dženazama, pogrebima ili drugim slavljinama, kršćani i muslimani šutnjom odaju poštovanje molitvi jedni drugih, oni svjedoče ono što ih spaja, a da pritom ne skrivaju ili negiraju ono što ih razdvaja.

U džamijama i crkvama muslimanske i kršćanske zajednice grade svoj vjerski identitet i tamo mladi dobivaju značajan dio svog vjerskog obrazovanja. Kakav se osjećaj identiteta usađuje mladim kršćanima i mladim muslimanima u našim crkvama i džamijama? Iskreno se nadam da muslimanski i kršćanski vjerski poglavari i učitelji predstavljaju naše dvije velike vjerske zajednice kao *zajednicu u dijalogu s poštovanjem i nikada više kao zajednice u sukobu*. Neophodno je mlade poučiti načinima poštovanja i razumijevanja, kako ne bi bili dovedeni do toga da zlorabe samu vjeru za promicanje ili opravdavanje mržnje i nasilja. Nasilje uništava sliku Stvoritelja u Njegovim stvorenjima i nikada ga ne treba smatrati plodom vjerskih uvjerenja.

4. Iskreno se nadam da će današnji susret u Omejidskoj džamiji biti znak naše odlučnosti da nastavimo međureligijski dijalog između Katoličke crkve i islama. Taj je dijalog dobio na zamahu posljednjih desetljeća. I danas možemo biti zahvalni za put koji smo do sada prevalili. Na najvišim razinama Katoličku crkvu u ovoj zadaći predstavlja Papinsko vijeće za međureligijski dijalog. Više od trideset godina Vijeće šalje poruku muslimanima u povodu Îd al-Fitra na kraju ramazana, i drago mi je da su ovu gestu pozdravili mnogi muslimani kao znak sve većeg prijateljstva među nama. Posljednjih godina, Vijeće je uspostavilo odbor za vezu s međunarodnim islamskim organizacijama, kao i s al-Azharom u Egiptu, koji sam imao zadovoljstvo posjetiti prošle godine.

Važno je da muslimani i kršćani nastave zajedno istraživati filozofska i teološka pitanja, kako bi stekli objektivnije i sveobuhvatnije razumijevanje međusobnih vjerskih uvjerenja. Bolje međusobno razumijevanje svakako će dovesti, na praktičnoj razini, do novog načina predstavljanja naših dviju religija, *ne u opoziciji*, kao što se prečesto događalo u prošlosti, nego *u suradnji za dobrobit ljudske obitelji*.

Međureligijski je dijalog najučinkovitiji kada proizlazi iz iskustva „života jednih s drugima“, svaki dan, unutar iste zajednice i kulture. U Siriji kršćani i muslimani stoljećima žive jedni uz druge i neprestano se vodi bogat životni dijalog. Svaki pojedinac i svaka obitelj poznaje trenutke sluge i trenutke u kojima dijalog izostane. Pozitivna iskustva moraju ojačati naše zajednice u nadi mira. I ne treba dopustiti da negativna iskustva potkopaju tu nadu. Za sva vremena kada su muslimani i kršćani vrijeđali jedni druge, moramo tražiti oprost od Svevišnjeg i ponuditi oprost jedni drugima. Isus nas uči da moramo opraštati drugima uvrede ako želimo da nam Bog oprost naše grijehe (usp. Mt 6,14).

Kao članovi ljudske obitelji i kao vjernici imamo obveze prema općem dobru, pravdi i solidarnosti. Međureligijski dijalog dovest će do mnogih oblika suradnje, posebice u ispunjavanju dužnosti pomoći siromašnima i slabima. To je ono što svjedoči o autentičnosti našeg štovanja Boga.

5. Koračajući putem života prema svojoj nebeskoj sudbini, kršćani osjećaju blizinu Marije, Majke Isusove. I islam također odaje poštovanje Mariji i pozdravlja je kao „izabranu među svim ženama svijeta“ (*Kur'an*, III, 42). Djeвица iz Nazareta, Gospa od *Saydnâye*, poučavala nas je da Bog štiti ponizne i da je „raspršio oholice umišljene“ (Lk 1,51). Neka se srca kršćana i muslimana okrenu

jedna prema drugima s osjećajima bratstva i prijateljstva, kako bi nas Svevišnji blagoslovio mirom kakav samo nebo može dati! Jedinom Milostivom Bogu neka je vječna hvala i slava. Amen.

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana